Ч. 179. Пятниця 25 (12) серпня 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї на Угорщині. — Події в Росиї і мирові переговори в Порсмес.

Вчерашний день був рішаючий для ліберальної угорскої партиї. Вчера пополудни зібрало ся на конференцию 106 членів на всїх 126, вже по відчисленю десидентів. Партия мала рішити, чи розвязати ся чи перевести реорґанізацию товариства. На початку конференциї відчитано письмо членів, зголошуючих своє виступленє. Відтак п. Даніель мотивував своє внесенє: „Коли би нещасну кризу можна залагодити сполученем всїх партий стоячих при засадах угоди з 1867, то партия готова з пожертвованем свого самостійного становища взяти участь в новім уложеню партий“. По довшій дискусиї ухвалено се внесенє однодушно. Дальше домагав ся Даніель основної реорґанізациї ліберальної партиї, котра не в силї сповняти своєї задачі. Всї присутні члени обовязали ся на письмі до солідарности.

Конференция в Ішль, котрої ухвали держать ся в тайнї, занепокоїла дуже сполучену коаліцию. Она мала аж до послїдної хвилї надію, що король в справі команди зробить уступку. Вісти з Ішль розвіяли ту надію і тепер не позістає їй нічого, як лиш або зречи ся своїх жадань або виставити ся на примусове поступованє кабінету бар. Феєрварі'го. З Будапешту доносять тепер, що правительство готове сполучити ся з социялїстами і завести загальне право виборче, щоби лиш розбити национально-мадярску коаліцию.

Здає ся, як коли би в Росиї в теперішній хвили сунула ся що раз більше найчорнїйша реакция. З ріжних сторін держави надходять вісти о численних арештованях людий, котрих виною иноді лиш то, що їх підозрівають о симпатию для поступу. Так отже нїби надано якусь конституцию, але поліцейска самоволя виступає тепер сильнійше, як коли небудь. Велике враженє викликав в Петербурзї слїдуючий факт: В неділю, в день по оголошеню царского манїфесту, явила ся о 1 год. пополудни поліция в домі професора Мілюкова, в Удельних коло Петербурга і по короткій ревізиї арештувала всїх гостий, що були тодї у Мілюкова та відвела їх до арештів в Петербурзї, де кождого з арештованих замкнено окремо. Требаж ще додати, що у Мілюкова не були ніякі сходини політичні, лиш найзвичайнїйша в сьвіті гостина. Арештовано між иншими звістного загально інжинера Ґорхієва, лїкаря Сьвятловского, електротехніка і директора заведеня для електричного осьвітленя в Петербурзї Ульмана, професора унїверситету Брандта і кількох писателїв. — Після вчерашної депеші з Петербурга відбувають ся там масові арештованя в кругах інтелїґенциї. Арештовано чотирох професорів унїверситету і богато студентів. За причину арештованя подають, що арештовані брали участь в зборах якогось заказаного товариства. Подібні арештованя відбувають ся також в многих місцях на провінциї.

Мирові переговори в Порсмес ідуть досить пиняво і нема все ще певности, як і коли они закінчать ся. Найбільшу і одиноку трудність роблять справа відступленя Сахаліна та воєнне відшкодованє. Бюро Райтера доносить тепер, що на предложенє президента Розвельта Росия має відкупити від Японії Сахалін, а коли би обі держави що до ціни не могли згодити ся, то має рішити мировий суд. Тота сума, яку має одержати Японія за Сахалін і сума за відступленє Хінї манджурскої зелїзницї, а наконець сума за удержанє російских плїнників в Японії має вповні вирівнати жаданє воєнне відшкодованє.

---

2)

ДЕКАБРИСТИ.

Картка з історії борби о конституцию в Росиї.

(Дальше).

Павло Пестель був з роду Нїмець, протестант, син недоброї слави колишнього сибірского ґенерал-ґубернатора і виховував ся в Дрезднї, а пізнїйше у високоаристократичнім корпусї пажів в Петербурзї. Він розпочав був свою службу войскову яко офіцир ґвардийского полку шволєрів, був якийсь час ад'ютантом ґрафа Вітґенштайна, а відтак командантом вятского полку піхоти, що стояв в полудневій Росиї. Пестель був рішучим републиканином, чоловіком незвичайної сили духа і готовий навіть до тероризму. Російскі революционери називали єго політичною головою першого степеня. Здає ся однак, що єго здібність видавати суд о чімсь не була більша як у звичайних в тих часах пересічних радикалів; але за то рішимостию, відвагою та мужним поступованем перевисшав він о много цїле своє окруженє. Своєю німецкою вдачею представляв він тип непохитно до цїли стремлячого фанатика революционера і тим відріжняв ся головно від прочих заговірників мягкої славяньскої вдачі.

Другим із тих, що належали до тайного товариства, був полковник Александер Муравйов з ґенерального штабу ґвардиї. Він належав з першу до найревнїйших членів, але коли приходило вже до рішучого кроку, він станув на боцї. Так само усунув ся і кн. Іван Долгоруков, коли справа прибрала поважний характер. Дальший член товариства, кн. Серґій Трубецкий, був чоловіком безхарактерним, легкодушним, котрий робив все лиш для моди і пильнував того, щоби добре гуляти і уживати. Братя Серґій і Матвій Муравйов-Апостоли були фантастичні мріячі, котрим бракувало так само справедливого сьвітогляду як і виразних політичних гадок. Тай твердші натури як капітан Якушкін з семеновского полку і майор Лунїн від ґвардейских гузарів в своїх поглядах не сягали дальше як до загального жаданя якихсь „поправних відносин“ і длятого піддавали ся висшости Пестеля і признавали єї над собою.

Про многих иньших, як про Артимона Муравйова, полковника ахтиньского полку гузарів, і кн. Шаховского знає ся, що они при нагоді могли одушевити ся навіть для найкрайнїйших средств, навіть для убийства царя, але як борзо годили ся на такі пляни так ще борше від них відступали і не уміли нїколи своїх так званих ідеали убрати у форму якихсь певних практичних предложень.

З того немногого, що знає ся про се перше тайне товариство, можна здогадувати ся, що то було собі клюбове балаканє, в котрім при нагоді обговорювали ся справи, які день приносив, але якихсь одноцїлих і добре обдуманих плянів нїхто не укладав. Коли під конець 1817 поставлено внесеня на убитє царя, більшість рішучо їм спротивила ся а тодї показало ся, що товариство і не знає, до якої цїли стремить і що в своїм складї не готове; отже постановлено єго цїлком переобразувати. На то вплинули здаєсь дві обставини: раз, що хвилево не було Пестеля при нарадах а відтак і чутка, що роблять ся приготовленя до основаня також високоаристократичного товариства, котре виписало на своїм прапорі умірно ліберальні змаганя.

До основаня нового товариства не прийшло. Заходи в сім напрямі робив ад'ютант царя Александра I а зять ґен. Раєвского, полковник Михаїл Орлов, свояк того Орлова, що був любовником Катерини II. Був то чоловік поверховного образованя і фантаст, котрого однак єго товариші уважали за дуже здібного політика і великого ліберала задля того, що він був противником тих уступок, які цар зробив Полякам, а приклонником конституцийних ідей і в тім дусї висказав ся навіть перед царем. Сего було вже досить, щоби зробити з него великого чоловіка. Вернувши з походу з Франциї, не міг він навикнути до спокійного житя і постановив спільно з ґр. Дмітрієвом-Мамоновом і другими фармазонами оснувати політичне товариство „Російских лицарів“ та старав ся в тій цїли позискати Н. Турґенева. Єго заходи єму не удали ся, але они прискорили переобразованє товариства „Союза спасеня“.

І стало ся дивне диво! Із крайно радикального революцийного товариства, з тайного союза „боярів, мужів і братів“, в котрім раджено навіть над убитєм царя, зробило ся невинне і покірне товариство, „Союз публичного гаразду“, котре ставило собі за задачу „підпирати правительство у всїх мірах підприниманих для добра держави!“ Се хиба була також

Росийска конституция.

(Дальше).

Арт. 50 постановляє: Наколи-б рада державна не могла ухвалити якоїсь постанови думи, то дотична справа може бути передана специяльній комісиї зложеній по рівній части з представителів ради державної і думи.

Арт. 51: Виготовка специяльної комісиї містяча в собі згоду обох поглядів, має бути предложена насамперед на повнім засіданю думи а відтак в раді державній. Коли би в специяльній комісиї не осягнено згоди, то справа має бути відослана до ради державної на повне засіданє.

Арт. 52: Коли би засіданє думи не могло відбути ся задля браку комплєту, то нарада має відложити ся до слідуючого засіданя, котре мусить відбути ся найдальше за дві неділї. Коли би й по тім речинци не прийшло до ухвали задля браку комплєту, то мінїстер має право передати дотичну справу раді державній.

Арт. 53: Коли би цареви здавало ся, що дума за широко радить над якоюсь справою, то рада державна має право визначити крайний речинець до ухвали. Коли би й до того часу не ухвалено нїчого, рада державна може радити над проєктом і без ухвали думи.

Арт. 54. постановляє, що коли Дума хоче змінити якийсь закон або проєкт закона, то мусять зажадати сего на письмі до президента Думи що найменше 30 членів. Арт. 55. і 56. дають близші поясненя до повисшого артикулу.

Арт. 57. каже, що коли мінїстер не годить ся на якусь зміну або проєкт, але комісия, а відтак і Дума на повнім засіданю ухвалить двома третинами голосів, то президент Думи має справу предложити раді державній, а тота цареви. Коли цар відтак прикаже вести справу дальше, то мінїстер мусить виготовити проєкт.

Арт. 50—61 говорять о інтерпеляциях. Інтерпеляцию мусить підписати що найменше 30 членів Думи, а коли більшість Думи ухвалить єї, то она має бути передана мінїстрови а той, або шеф ресорту має найдальше до місяця дати поясненє. Коли би Дума більшостию двох третин признала відповідь за недостаточну, то рада державна має предложити справу цареви.

(Дальше буде).

Новинки.

Львів, дня 24 серпня 1905.

— **Дирекция І. ґімназиї в Станиславові** подає до відомости інтересованих, що слїдує: Силою розпоряджения Є. Екец. Мінїстра віроісповідань і просьвіти з дня 10-го липня с. р. ч. 26272, зістане отворена в Станиславові з початком року шкільного 1905/6 І. кляса державної ґімназиї з руским язиком викладовим. — Виписи учеників до І. кляси рускої ґімназиї в Станиславові відбувати ся будуть в Дирекциї польской ґімназиї в днях 30 і 31 серпня від години 9—12 рано і від 3—5 пополудни. Ученики мають явити ся до виписів в товаристві родичів, котрі обовязані будуть зложити лично декларацию, що сини їх мають вступити до рускої ґімназиї. — Іспит вступний розпічне ся дня 1 вересня о год. 8 рано і буде відбувати ся після обовязуючих приписів в язиці викладовім рускім. — Ученики, котрі вже виписали ся і зістали приняті до польской ґімназиї в липни с. р., коли хотять перейти до рускої ґімназиї, мусять ся піддати додатковому іспитови з язика руского. — В тій цїли мають зголосити ся до Дирекциї польской ґімназиї в означенім повисше речинци (30 і 31 серпня) предкладаючи заразом згадану декларацию своїх родичів. — Дирекция ц. к. І. ґімназиї. — В Станиславові дня 20-го серпня 1905. — *Ф. Тєрликовский.*

— **Зелїзничий шлях Самбір-Сянки.** Ц. к. Дирекция зелїзниць державних оповіщує: Частковий шлях зелїзничий Стрілки-Топільниця-Сянки ц. к. зелїзниці державної Львів-Сянки-угорска границя зі стациями взглядно пристанками: Стрілки-Топільниця (теперішна кінцева стация шляху зелїзничого Львів-Стрілки-Топільниця), Ясениця замкова, Розлуч пристанок особовий, Явора, Турка над Стриєм (П/С), Яблінка нижна, Соколики і Сянки (будуча стация гранична з угорскими зелїзницями державними) буде дня 24 серпня с. р. відданий до публичного ужитку, причім отвирає ся стацию Ясеницю замкову, Явору, Турку над Стриєм, Яблінку нижню, Соколики і Сянки для цілковитого руху, а пристанок Розлуч тілько для руху особового і пакункового, при чім карти їзди будуть продавані в пристанку, а експедиция пакунків вдбувати ся буде за доплатою в стациї відбираючій. Стация Сянки отворена тепер тілько провізорично аж до відкликаня. Рівночасно отвирає ся частковий шлях Самбір-Стрілки-Топільниця також для перевозу товарів пальних. Зі згаданим днем зносить ся дотеперішний розклад їзди на частковім шляху зелїзничім Самбір-Стрілки-Топільниця, а входить в житє новий розклад їзди для цілого шляху зелїзничого Самбір-Сянки, котрий є уміщений в дотичних оголошенях і в додатках до стінного і кишеневого розкладу їзди.

— **Кваліфікацийні іспити** на учителів народних шкіл розпічнуть ся перед іспитовою комісиєю в Станиславові дня 25-го вересня с. р. Подания заосмотрені потрібними прилогами треба вносити в приписаній дорозї до іспитової комісиї до дня 12 вересня.

— **За надужитя на почтї.** В Коломиї відбула ся розправа против Юліяна Козакевича, почтмайстра з Кут, его жінки Каролини, двох доньок Олени і Мариї та двох синів Івана і Володимира, обжалуваних о ріжні надужитя. В тім процесї стверджено, що за 12 лїт не було місяця, щоби дирекция почт не дістала жалоби на почту в Кутах. Дійшло в тім уряді до того, що майже кожду посилку розбивали, виймали з неї часть предметів і в такім станї віддавали адресатам. Наслїдком того місцеві купці, коли всякі жалоби і реклямациї не помагали, мусїли уживати почтового уряду в Вижници, щоби лише уникнути зносин з почтою в Кутах. Родина почтмайстра не допускала нікого, щоби вглянув в єї господарку і коли в 1902 р. придїлено там помічничого урядника Кітая, а той хотів справу видаваня пакунків піддати якійсь контроли, уміли так єму донечи, що він постарав ся при найблизшій нагоді о перенесенє. По переведеню розправи трибунал признав Козакевича винуватим злочину крадежи в двох случаях (з обнятих актом обжалованя поверх 30 случаїв) і засудив его на шість тижднів тяжкої вязниці, заостреної постом що тиждня. Оден случай против доньки Олени відослано до доповненя слїдства слїдчому судиї, а прочих обжалованих увільнено від вини і кари. Прокуратория внесла відклик від надто низького виміру кари.

радикальна зміна, яка вже не могла бути радикальнїйша. Се показує нам найлїпше, як з поверховно образованих а крайно радикальних людий, котрих радикалізм опирає ся лиш на пустих теориях, відбігаючих від дїйстности житя, а котрі пусту, але остру балаканину ставлять висше як тиху і мирну, але основну а в своїх наслїдках далеко радикальнїйшу роботу — як з таких людий перетворюють ся стовпи чорної реакциї і лютого деспотизму.

Щоби умотивувати тоту „радикальну" зміну, давні „бояри" покликували ся на то, „що нїяке правительство не в силї виконати своїх намірів, скоро его не будуть піддержувати горожани добровільною підпорою". А всеж-таки і се переобразоване товариство мало позістати тайне, а то длятого, „щоби злим людем не дати причини до противних змагань". Ба що більше, поодинокі члени переобразованого товариства посунулись в своїй благонадежности так далеко, що поставили внесенє, щоби для нового статута упросити царского потвердженя!

„Союз публичного гаразду" животів мало що більше як два роки і шість місяців та заснітив ся. Поминувши то, що товариство се підготовило ґрунт для пізнїйших, далеко небезпечнїйших тайних товариств, то з цїлого его єствованя і его дїяльности не остало ся нїчого. Бо що поодинокі его члени старали ся поправити долю селян, инші своїм впливом старали ся о то, щоби у войску обходжено ся по людски з вояками або що ще инші основували народні школи, то се не має нїчого до річи; все то можна було робити й без тайного товариства та й так роблено давнїйше і пізнїйше. Остаточно можна хиба ще й то почислити єму в заслугу, що оно причинило ся до розширеня лїберальних кличів і модних слів та викликало широку балаканину про високолетні проєкти, з котрих анї однїсенький не виконано.

Товариство розбило ся було на богато місцевих тайних гуртків, з котрих кождий балакав і радив на свою руку. В однім такім гуртку, що уґрупував ся був около команди армії в Тульчині на Подїлю, впали були кн. Оболеньский, полковник Наришкін, майор Льорер, капітан Пуцін, ґен. Фон Візін, капітан Якушкін і другі офіцири на гадку, щоби вислати адресу до царя і завізвати его, щоби він скликав „народний собор", але командант лубеньского полку гузарів відрадив їм то, кажучи, що то було би небезпечно для дальшого єствованя товариства. — В якийсь час опісля другий такий „центральний" гуртор в Петербурзї радив над будучим устроєм державним і навіть голосував над тим. Пестель голосував за тим, щоби в Росиї завести републику а полковник Ґлїнка поставив внесенє, щоби жінку царя Александра І. проголосити конституцийною цїсаревою. Більшість була тому противна. Так і тим подібні мрії стрічали однак так великий опір на провінциї, що постановлено скликати під конець 1820 р. збори представителів всїляких тайних гуртків до Москви. Кажуть, що з'їхало ся їх там було десять, але вже не було бесїди анї о републицї анї о убийстві царя. За то предложив був Орлов проєкт, щоби завести тайну друкарню і видавати фальшиві банкноти. Сей проєкт стрітив так рішучий і острий опір, що Орлов заявив тоді, що виступає з товариства. Кажуть, що Орлова намовила до того єго жінка і він умисно поставив таке внесенє, щоби мати причину виступити з товариства. Предсїдательство обняв тоді Н. Турґенев і поставив внесенє, щоби товариство таки зовсїм розвязати. Збори ухвалили се внесенє і окружником з лютого 1821 р. повідомлено о тім всїх членів окремо.

Оттак заснїтило ся перше тайне товариство полїтичне в Росиї, що ставило собі першено за задачу вибороти конституцийну свободу для народів держави. Пестель і другі єго товаришї запротестували против розвязаня, але безуспішно. Вслїд за тим потворили ся були нові тайні товариства полїтичні, але чи они станули були таки зовсїм окремо, чи уважали ся все ще за продовженє давного „союза публичного гаразду", того вже не знати. З нових товариств найважнїйші були „Північний союз" з осередком в Петербурзї і „Полудневий союз" з осередком в Тульчині. Одні, як писатель Николай Турґенев, бажали відродженя Росиї в мирній дорозї, другі, як полковник Пестель, хотїли то осягнути насильно; були й такі, котрі предкладали установленє демократичної конституциї на взорець Сполучених Держав північної Америки. Нараз смерть царя Александра І. заставила енерґічнїйших до скорого дїланя.

Цар Александер І. помер був дня 1-го грудня 1825 р. в Таґанрозї над Азовским морем в дорозї до Криму, куди відвозив свою жінку. Він не лишив по собі сина, управненого до наслїдства, отже найблизшим єго наслїдником був другий син Павла І., а єго брат, цісаревич Константин, котрий був верховним командантом польского войска у Варшаві. Константин розвів ся був з своєю першою жінкою Юліянною, княгинею кобурґскою, а оженив ся з польскою ґрафинею Ґрудзїньскою, котрій цар опісля надав був титул княгинї Ловіч. Позаяк дїти з сего подружа не мали права до наслїдства росийского престола, то Константин ще

— **Анґлїйскі офіцири у Львові.** Чотирох офіцирів анґлїйскої армії, між ними кп. Тек, приїхали до Львова, аби взяти участь в маневрах 11 корпуса.

— **Будова вязниці в Дрогобичи** вже розпочала ся і потреває около 4 лїт. В р. 1909 буде перенесена вязниця зі Львова до Дрогобича, а відтак будинок вязничний у Львові буде перероблений на суд. Та перерібка буде коштувати около пів мілїона корон, а будова вязниці в Дрогобичи около $4\frac{1}{2}$ мілїона. До судового будинку переробленого з „Бриґідок“ буде перенесена секция III. і суд карний з улиці Баторого, а до будинку, в котрім тепер містить ся суд карний з слїдчою вязницею, буде перенесений з будинку оо. Єзуїтів суд цивільний.

— **Огнї.** В Бисковичах під Самбором знищив огонь дня 5-го с. м. три селяньскі загороди. Шкода, обчислена на 2500 корон, була лиш в части обезпечена. — В Бабинї, самбірского повіта, погоріли дня 12-го с. м. дві загороди селяньскі. Шкода 4000 корон лиш в части обезпечена. Причиною огню була неосторожність дочки одного з погорільців, що винесла попіл з печи, в котрім було ще горіюче угле. — В Косові вибух вчера огонь в ринку і прибрав грізні розміри. Згоріло звиж 20 домів, а в полуміни погиб також один чоловік.

— **Самоубийство.** В Станиславові відобрала собі оногди житє, отруївши ся карболевою кислотою, Мария Обйорек, жінка зелїзничого слюсаря. Причиною самоубийства мала бути родинна незгода.

— **Затроєні грибами.** В громаді Сернки долїшні, рогатиньского пов., затроїло ся сими днями грибами 5 осіб, а то: Йосиф Блашків, єго жінка і 3 дїтий. Мимо скорої лїкарскої помочи, дїти вскорі померли, а родичі так тяжко хорі, що майже нема надії удержати їх при житю.

— **Фальшівники банкнотів.** Полїция арештувала в Станиславові якогось Фроїма Каца, підозріного о фальшоване банкнотів, що вже перед 8 роками сидів був в Стрию пів року за таку саму провину. Фабрика фальшивих банкнотів має бути в Льондонї і звідтам роз'їздять ся по цїлім сьвітї „заступники“. Не поминули очивидно і Львова, де перебули кілька днів і роз'їхали ся по цїлім краю. Як кажуть, такий „аґент“ фабрики дає 1000 корон фальшованих за 240 правдивих і на те богато легковірних людий ловить ся. Справа поки що не є ясна, бо полїция держить слїдство в великій тайнї.

— **Новий спосіб обманьства.** Жертвою нового способу обманьства стала австрийска почта. Іменно до полїциї львівскої прийшло донесенє почтової дирекциї, що якийсь Емиль Данке, мнимий торговельник худоби, підняв в Кракові три телеґрафічні перекази почтові на загальну квоту 2300 корон з Берлина, а тих переказів там цїлком не надано. Цїла справа представляє ся в той спосіб: В ночи на 19 червня надійшли з Берлина на Вроцлав до Кракова три телеґрафічні перекази на квоту 700, 800 і 800 корон під адресою Емиль Данке торговельник худоби, Краків, poste restante. Дня 22 червня Данке зголосив ся і відобрав гроші. Цїла справа була би не вийшла так скоро на яву, коли-б не провірюванє переказів, при чім показало ся, що нема письменних потверджень на ті перекази. Заряджено слїдство, зажадано від надаючово уряду в Берлинї потвердженя, а там цїлком таких переказів не наданано. Підняв ся крик. В краківскім урядї всьо в порядку, перекази надійшли, але звідки, на слїд того не вспіли доси попасти. Догадують ся лише, що або з Вроцлава телеґрафіст в порозуміню з тим якимсь Данком телеґрафував, або що в самім Кракові в тій самій сали хтось вспів получитись з телеґрафічним апаратом. Слїдство заряджено, але Данкого не віднайдено. Полїция львівска і краківска слїдить, чи взагалї є особа такого назвища.

в січни 1822 р. зрік ся також наслїдства, а цар Александер іменував наслїдником в маніфестї з дня 2-го лютого молодшого брата вел. князя Николая.

Дивним дивом маніфест той з незвістних причин не був публично оголошений, лиш зложений в трох примірниках в ріжних місцях: в архіві Ради державної і сенату в Петербурзї і в однїй церкві в Москві. В цїлій Росиї не знав нїхто, що Константин не єсть наслїдником престола. Коли звертали увагу царя на небезпечність такого затаєня, то він сказав на то: „Треба справу лишити Богу, котрий уміє лїпше впорядкувати дїла як ми немічні люди“. Коли тепер наспіла до Петербурга вість, що цар помер, казав Николай ґвардиї зложити присягу свому старшому братови і правному наслїдникови престола, а таку саму присягу вірности для Константина зложило и все войско, та всї урядники в цїлій державі. Тимчасом Константин і не думав змінити своєї першої постанови та проголосив у Варшаві яко верховний командант войска свого молодшого брата царем Росиї і королем Польщі. Тепер отворено завіщанє; Константин заявив ще раз, що обстає при своїй первістній постанові і зрікає ся престола, та післав з тою заявою свого наймолодшого брата вел. князя Михаіла до Петербурга. Николай мусів тодї рішити ся переняти корону на себе і вступив на престол, хоч так само не мав охоти до того як і єго старший брат. Сумна подїя змусила єго розпочати своє панованє проливом крови.

Настав памятний в історії российскої держави день 26 грудня 1825 р. а з ним і дивна свого рода революция в Петербурзї. Подібно, як в теперішних часах, так і тодї, люди, що брали ся до дїла, не знали і не виділи ясно своєї цїли, анї не було в їх дїланю нїякої одноцїлости, а наконець тоті, що дїлали, не мали в широких масах народу нїякої опори; то виступали до бою ґенерали без войска, хоч в дїйстности була то войскова ворохобня. „Північний союз“ в Петербурзї, в котрім верховодив Кондратій Федорович Рилєєв, домагав ся конституциї, а „Полудневий союз“ в Тульчинї, де знов найбільший вплив мав Пестель, хотїв проголосити републику. Революцию розпочав „Північний союз“, отже виступив до борби о конституцию.

Рилєєв служив давнїйше при артилериї, а відтак був асесором при кримінальнім судї в Петербурзї; в хвили вибуху революциї був він ґенеральним секретарем „Американскої Компаниї“ в Петербурзї. Був то чоловік дуже лагідної вдачі, поет, котрий вславив ся був своїми поетичними творами, головно своїми думами і сатирою на могучого царского любимця і бувшого ґенерала від артилериї ґр. Аракчеєва і разом з писателем Бестужевом видавав альманах „Полярная звиозда“. Він був противний всякому проливу крови, а коли один із заговірників, капітан Якубович наставав на то, щоби при першій лїпшій нагодї убити царя, загрозив єму Рилєєв і сказав, що або єго самого убє на місци або дасть правительству знати.

(Конець буде).

Телеґрами.

Відень 24 серпня. Міністер гонведів Бігар зложив ннні візиту мін. Пітрайхови і конферував з ним о біжучих справах.

Рим 24 серпня. Popolo Romano доносить, що з нагоди побуту Цїсаря Франц Йосифа на маневрах в Тироли прибуде там ґен.-поручник Бізесті в супроводї капітана ґен. штабу, щоби повитати Монарха іменем італїяньского короля.

Париж 24 серпня. Matin доносить з Порсмес, що Вітте в розмові о евентуальнім викупнї Сахалїну висказав переконанє, що Росия не згодить ся на то яко на замаскувану форму военного відшкодованя. На єго думку найблизша відповідь Росиї буде дефінїтивна.

Льондон 24 серпня. Вчерашну вість з Порсмес, мов би на пополудневім засїданю підписано протоколи, справджає Бюро Райтера під нинїшною датою в слїдуючий спосіб: Підписано лиш чотири артикули. Наради над арт. VII. відложено. Три артикули взяла конференция знов під нараду. Японьскі делеґати предложили новий проєкт, о котрім Вітте сказав, що єсть то давне услівє, лиш в іншій формі. Вітте просив о якийсь час проволоки, щоби міг відповісти на письмі. Предложенє Японїї стремить до того, щоби Росия відкупила половину Сахалїну за 1,200.000 єнів. Конференцию відложено до 26 серпня.

Москва 24 серпня. Арештовано тут 26 офіцирів підозріних о революцийну аґітацию.

Курс львівский.

Дня 23-го серпня 1905.	Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	553·—	563·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	260·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	580·—	586·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	—·—	320·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	111·50	—·—
Банку гіпот $4\frac{1}{2}$%	101·30	102·—
$4\frac{1}{2}$% листи застав. Банку краєв.	101·50	1·2·20
4% листи застав. Банку краєв. .	99·80	100·50
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	99·80	—·—
„ „ 4% льос. в $41\frac{1}{2}$ лїт.	99·80	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	99·80	100·50
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99·80	100·50
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	102·80	—·—
„ „ „ „ $4\frac{1}{2}$% . .	101·50	102·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	99·50	100·20
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99·50	100·20
„ м. Львова 4% по 200 кор.	98·40	—·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	88·—	96·—
Курс віденьский:		
Австрийскі черв. хреста . .	54·25	55·75
Угорскі черв. хреста . .	34·75	35·75
Італїянь. черв. хр. 25 фр. . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. . .	62·—	66·—
Базиліка 10 кор. . .	26·—	27·50
Joszif 4 кор. . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·24	11·40
Рубель паперовий	2·50	2·53
100 марок німецких	117·—	117·50
Доляр американьский	4·80	5·—

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

БІЛЄТИ ІЗДИ

на всї зелїзниці **краєві і заграничні**
продає
Аґенция зелїзниць держ. Ст. Соколовского,
Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9.

5 корон і більше
денного зарібку 5 корон.

Товариство машин трикотових до роботи домашноЇ пошукує осіб так мужчин як і женщин до робіт трикотів на нашій машинї. Проста і скора робота домова через цілий рік. Наука приготовляюча непотрібна. Віддалене не має вилливу. Роботи продаемо.

Товариство машин трикотових до роботи домашноЇ
ТОС. Г. ВІТТІК і Сп. Прага, Петерспляц 7. I.

Головна аґенция дневників

СТ. СОКОЛОВСКОГО

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

Головна Агенция дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає оголошеня до всїх дневників
і також пренумерату на всї часописи краєві і заграничні.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).